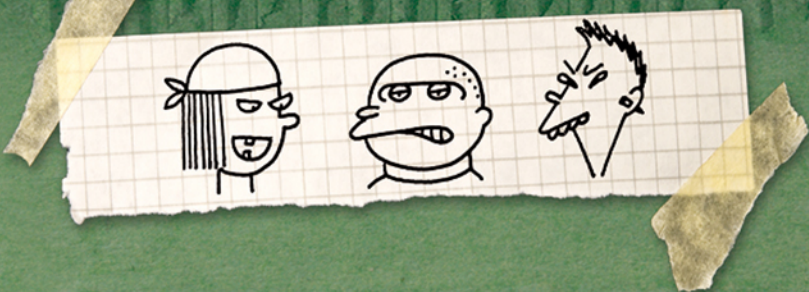

H.N. Kowitt

AFGANG

De loserlijst ③

AFGANG

De loserlijst

In de Loserlijst-serie zijn verschenen:

De Loserlijst (1)

De Loserlijst - wraak (2)

De Loserlijst - Afgang (3)

ATFGANG

De loserlijst

Geschreven en geïllustreerd door
H.N. KOWITT

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

**De Nederlandse
Kinderjury
2017**

www.defonteinkinderboeken.nl

www.graphic-novels.nl

Oorspronkelijke titel: *The Loser List: Jinx of the Loser*

Published by arrangement with Scholastic, Inc., 577 Broadway,
New York, NY 10012, USA

© 2013 tekst Holly Kowitt/© 2013 illustraties Scholastic Inc.

Voor deze uitgave: © 2016 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Anne Dougué

Omslagafbeelding en illustraties: Holly Kowitt

Omslagontwerp en grafische verzorging: Jos Peters, P3

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4058 7 (e-book 978 90 261 4059 4) NUR 283, 284

Voor Stephanie Stone en Lisa Leventer

Speciale dank aan David Manis en
Ellen Miles

* FEITENFLITS: IK

Naam: Dennis Koning (koning der losers, ja)

Leeftijd: 12

School: het Oranjecollege

Vaak te vinden: bij Tiptop Strips

Nooit te vinden: aan de coole lunchtafel

Geheim wapen: wrede tattoos tekenen

Gek op: Pizzadag, Linde Vrolik

Hekel aan: gym, jeukpoeder in je onderbroek

Nooit op to-dolijst: logo van voetbalclub in mijn
haar scheren

Vraag van de dag: 'Heeft deze zombie meer
kwijl nodig?'

* HOOFDSTUK EEN *

Aan het begin van de dag was ik nog gewoon Dennis Koning, onzichtbare stripnerd uit de brugklas. Aan het einde van de dag was ik De Gozer Die De Droom Van De Hele School Had Verpest. Ik werd uitgescholden en zelfs bespuugd. Iedereen haatte me zo erg dat ik een bodyguard nodig had om over straat te kunnen.

Dit begon allemaal met de strijd om de Schoolhonkbalcup.

Mijn beste vriend Jasper en ik zaten op de eerste rij van stadion De Bastille te kijken naar high-fivende stevig gebouwde atleten. Voor het eerst in vijftwintig jaar was het Oranjecollege in de race voor de titel van het schoolhonkbalkampioenschap. We hadden nog nooit een succesvol seizoen gehad, laat staan zicht op de eindzege. De hele week gonsde het opgewonden

op school: 'Komt er een einde aan het Drama van de Marmotten?'

Het boeide mij en Jasper geen bal.

'Waarom zijn we hier ook al weer?' vroeg Jasper.

'Omdat ik kaartjes heb gekregen van Linde Vrolik.' Daar liet ik het bij. Dat ik stiekem verliefd op haar was, wist zelfs Jasper niet. 'Ze had geen tijd om te gaan.'

'Waarom heb je geen smoes verzonnen?'

Jasper sloeg de bladzijde van zijn strip om. Ik had hem moeten omkopen met een zeldzame editie van Ratgirl voordat hij mee wilde, maar ik had niet verwacht dat hij er op de tribune in zou beginnen.

'Het leek me gewoon lachen.' De waarheid was te gênant. Een paar dagen daarvoor was Linde tijdens de lunchpauze naar me toegekomen.

'Hoi, Dennis,' zei ze. 'Wil je zondag naar de finale van de honkbalcup?'

Het coolste meisje op aarde vroeg me iets! Dit was zó hemeltastisch dat ik helemaal de kluts kwijtraakte.

'J-ja. Tuurlijk. Zeker weten.'

'Ah, mooi.' Ze klonk opgelucht. 'Fien en ik gaan dit weekend op klimcursus, dus we kunnen niet naar de wedstrijd.'

WAT?

KAK! Dat kwam aan als een vuistslag.

'Ik wist helemaal niet of je wel van honkbal houdt,' ging ze verder.

'Eh...' Straks dacht ze nog dat ik alleen maar ja had gezegd omdat ik dacht dat zij óók zou gaan. 'Ja, joh. Onwijs. Te gek.'

'Fijn.'

'Eindelijk gaan we de vloer aanvegen met die stomme... andere school,' roegde ik eraan toe.

'Het Erasmus Lyceum, bedoel je,' zei ze.

'Precies.'

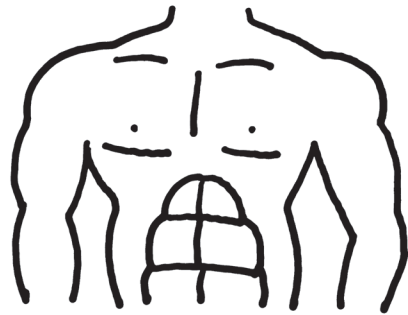
Nu ik terugdacht aan ons gesprek, kromp ik ineen. Jasper en ik zaten achter het derde honk, in een oranje-blauwe zee van Marmotten-fans.

Aan de overkant van het veld wapperden de donkerpaars-zilveren vlaggen van de Zilvermeeuwen, het team van dat verwaande Erasmus en de regerend kampioen. Dit stadion was neutraal terrein, maar het was gevuld met honderden fans van beide kanten.

'Wat een heisa,' zei ik tegen Jasper. 'En waar gaat het over? Dit zijn gewoon uit hun krachten gegroeide leeghoofden die tegen een bal meppen.' Ik vond dat alle aandacht altijd uitging naar de verkeerde dingen:

Sport

Keihard sixpack

Knap viterlijk

'We hadden nu ook een James Bond-marathon kunnen houden,' reageerde Jasper. Op zaterdag keken we meestal non-stop films, of hingen we de hele dag rond in Tiptop Strips, onze favoriete winkel. 'Hoelang duurt die wedstrijd nog?'

'Dit is pas de eerste inning,' zei ik.

'Dus nog twee te gaan, of zo?'

'Nee, een stuk of acht.' Zoveel wist ik niet van sport, maar in vergelijking met Jasper kon ik zo honkbalmakelaar worden.

'In dat geval...' Jasper deed zijn tas open en liet een grote stapel strips zien. 'Leesvoer nodig?'

Jasper trok zich niets aan van de mening van anderen, en dat bewonderde ik. Hij ging altijd zijn eigen gang en hield zich het liefst bezig met schildpadracen, robots bouwen of iets anders mafs. Maar ik zou me kapot schamen als ik hier zou gaan zitten lezen, dus schudde ik mijn hoofd.

'Laten we anders tot de rust blijven,' zei Jasper.

'Bij honkbal hebben ze geen -'

Ik kon mijn zin niet afmaken. Iemand gaf me een por om op te staan en ineens gooiden alle fans om ons heen hun armen in de lucht voor de ware.

Achter ons zaten drie gespierde gasten, hun gezichten beschilderd. Het waren de drie irritantste sportjongens van de school: Tank Goudman, een voetballer met een kop als een blik soep, met naast hem Kilian Larson en 'Biceps' Takens.

'ERASMUS ZUIGT!' brulde Tank met zijn half blauwe, half oranje hoofd. Aan sportende spierbundels zoals Tank had ik een enorme hekel. Hij was grof, luidruchtig en arrogant, en gedroeg zich als de koning van de school. Nu was hij met Kilian verwickeld in een frietjesgevecht.

Ik probeerde mijn aandacht bij de wedstrijd te houden. De volgende speler van de

Zilvermeeuwen was aan slag. 'Da's Dex van Zand,'
zei iemand achter me. 'Hun beste slagman.'

'GOOI HEM UIT!' zongen onze cheerleaders.
Mijn blik viel op een enorme knot haar met oranje
en blauwe veren erin gestoken. Het was Chantal
Davids, de baziigste diva van de brugklas. Het
cheerleadersteam huppelde in het rond terwijl
Chantal de fans toebrulde door haar megafoon.

'Zijn jullie allemaal dood, of zo?' gilte ze. 'Ik
hoor niks!'

'De Marmotten kampioen!' scandeerde het oranje-blauwe publiek.

'Ménzen.' Chantal schudde haar hoofd. 'Vertel die kneuzen van het Erasmus dat onze Marmotten hen levend gaan oprreten. Nog een keer!'

'DE MARMOTTEN KAMPIOEN!'

'Dat zeg ik!' Cheerleader zijn paste perfect bij Chantal. Zo kon ze tenminste iedereen tegelijk tiranniseren.

Alsof Dex haar wilde terugpakken sloeg hij een lage, verre bal. 'OOOO!' klonk het. Hij was bijna bij het derde honk, maar onze linksvelder Hans Vormer plukte de bal met een spectaculaire snoekduik uit de lucht. Zelfs Jasper keek op.

De fans schreeuwden, sprongen op en neer, juichten. 'WAT EEN VANGBAL!!' brulde Tank recht in mijn oor. 'Die gast heeft een magnetische handschoen!'

Hans was een van onze topatleten. Hij wandelde altijd door de gangen met hordes meiden in zijn kielzog, terwijl hij jorjiaal high fives uitdeelde.

Het hele stadion stond nu op z'n kop. Ik wist niet goed of ik mee moest doen, want ik wilde niet zo'n domme sportfan lijken. Ik keek Jasper aan.

Die had zijn stripboek weggelegd.

Honkbalwedstrijden op tv vond ik afschuwelijk eentonig, maar dit was anders. Honken stelen, duiken naar ballen en zelfs een laaiende ruzie op het tweede honk: deze wedstrijd had alles.

Toen gebeurde er iets formidabels. Bij 3-2 voor de Zilvermeeuwen kwam onze eerste honkman aan slag, Ramon 'Rammer' Plank. Hij sloeg zo'n giga homerun dat de bal over de tribune vloog en neerkwam op een auto op de parkeerplaats. Onze monden vielen open van verbazing.

Dit was zo gaaf dat Jasper en ik juichten toen Rammer over de thuisplaat kwam. Ik ergerde me niet eens aan de jongens achter ons.

'Wreed!' Ze gaven elkaar een borststoot.

Er hing een geur van nat gras en Fanta in de lucht, en ik genoot van de spanning in het stadion. Ik heb het naar mijn zin, realiseerde ik me verrast.

Nu gingen de Marmotten helemaal los. In de negende inning stonden we inmiddels met 6-3 voor. Volgens de loting waren wij de thuisspelende ploeg, dus hadden we de laatste slagbeurt. Maar zoals we er nu voor stonden, hadden we die laatste beurt niet eens nodig.

Het publiek was uitzinnig. Na vijftientwintig jaar verlies hoefden we nog maar drie uit te maken en het kampioenschap was binnen.

Drie uit, eitje!

De wedstrijd was nog niet afgelopen, maar dat kon niemand wat schelen. De fans vierden het overwinningsfeest al: ze besproeiden elkaar met frisdrank en deelden high fives uit.

De eerste Zilvermeeuw was na drie slag uit.

'Het Drama van de Marmotten is voorbij!' riep Chantal. 'Over en uit! Dood en begraven!'

De tweede slagman sloeg een grondbal, maar daarmee ging hij uit op het tweede honk. Nog één...

☉ 'Hé, Erasmus!' riep Kilian naar de tegenstanders. Toen draaide hij zich om en trok hij zijn broek omlaag.

Dit was het betere supporterswerk. Zelfs Jasper moest erom lachen.

'Nog één vit,' fluisterde er iemand. 'Nog één vit...'

Meer hadden de Marmotten niet nodig om de Schoolhonkbalcup in de wacht te slepen.

Toen kwam Dex van Zand aan slag, de sterspeler van de Zilvermeeuwen. De Marmottenfans kreunden. Iedereen in het stadion hield z'n adem in terwijl Dex twee uit sloeg. 'Nog één slag!' joelde ik opgewonden.

De pitcher bewoog zijn arm naar achteren en wierp. De slagman haalde uit. P-A-A-A-T-S-S! De bal vloog hoog over het derde honk... bereikte zijn hoogste punt en zette de daling in... recht op ons af!

Twee seconden later maakte ik de grootste fout van mijn leven.